

Povestea mea: Violeta!

Sunt mama, da! Precum multe milioane de femei.

Sunt mama in acte de un an, in sa sunt mama din inima de 9 ani! Violeta a intrat in viata noastra exact atunci cand trebuia, in cel mai frumos si emotionant moment. A intrat demna, curajoasa, frumoasa si pregatita. Avea 8 ani cand m-a privit cu incantare spunandu -mi direct: „Doamna, dvs aveti ochii ca ai mei.. nu vreti sa incercati sa fiti mama mea? Daca nu va place de mine, eu pot sa plec si nu ne suparam..”

Fara cuvinte! Fara explicatii! Fara aer! Asa am ramas, privind o cu incantare si emotie . Am articulat (dupa ceva timp) un silabic si uscativ,, da”.. gandindu-ma cat de „mica” sunt in fata acestui omulet superb!

Fix din acel moment, aud de zeci de ori pe zi acest cuvint minunat:mama. Si credeti-ma ca, nu poate fi ceva mai intens, cu atat mai mult cu cat, nu ma strigase nimeni altcineva pana atunci. In prima zi, aproape nu raspundeam pt ca nu constientizam ca despre mine este vorba , adica despre mine- „mama”. Mi se parea ca nu sunt eu cea strigata si intorceam capul putin stangace.. Violeta radea si striga :,, Mama, tu, pe tine te chem!

Vorbim despre orice; vorbim despre ,, doamna care m a tinut in burta”. Si zice ea, fata mea, cu un ton grav si foarte serioasa:,, mami, eu chiar sunt fata ta; tu si tata m-ati creat la Dzeu, printre stele si pt ca tu nu puteai sa ma tii in burtica, a ales o doamna care sa ma poarte. Stii tu, cum sunt puii care se scot in aparate nu cei pe care ii scoate gaina”!

Violeta este o lectie in fiecare zi din viata noastra. Ea ne-a ajutat sa intelegem ca iubirea este dincolo de orice poveste/film/imaginatie. Ea este dovada vie si palpabila a minunilor divine. De ce? Pentru ca fiica mea , seamana izbitor cu sotul meu; pentru ca vorbeste ca mine, are aceleasi gesturi, ne plac aceleasi lucruri..?!

De foarte multe ori, aproape ca imi amintesc cum am nascut-o, atat de tare m am identificat cu aceasta faptura!

Are 2 surori. Mai mari. Sora mijlocie este in plasament la prietena mea de o viata(sora mea cum ii spun eu). Dzeu chiar exista! Crestem cu toatele intr o iubire si prietenie neintrerupta , in sa ne-am creat atasamentul personal , de familie individuala. Adica, Violeta fiica mea, are o mama care nu este si mama surorii ei.. dar este „sora” mamei surorii! ☺ Nu e minunat?

Povestea adoptiei- ca si procedura- este una simpla, curata, liniara, cu proceduri urmate, acte semnate, etc! Nimic greu. Chiar nu inteleg de ce unii oameni intampina sau au intampinat dificultati. Ce-i drept , am asistat la diverse discutii ale viitorilor parinti adoptivi :,, copilul sa fie de o anumita varsta , sa aiba ochii colorati cumva, sa fie blond carliontat..etc.

Oameni buni, adoptia nu este site ul autovit, unde selectezi anul fabricatiei, modelul sau culoarea si te superi cumva pe ,, vanzator” ca nu ti vinde ce ti doresti!!

Nu adopti un copil pt ca trebuie sa fii in randul lumii iar tu nu esti , din diferite motive. Nu ,,trebuie “ nimic! Doar sa simti, sa vibrezi, sa iubesti si totul este rezolvat.

Personalul DGASPC a fost minunat. De exceptie as putea spune: cursuri interesante, sfaturi extrem de utile, implicare , dragoste fata de copii.

Le datorez totul! Pt ca totul asta al meu este Violeta!